

CAROLA LOVERINGOVÁ

JEDEN MILOSTNÝ PŘÍBĚH.
DVĚ MANŽELSTVÍ. TŘI VERZE PRAVDY.

TŘETÍ POLOVIČKA

NAPĚTÍ

CAROLA LOVERINGOVÁ

**TŘETÍ
POLOVIČKA**

Přeložila Kateřina Prešlová

TOO GOOD TO BE TRUE

Text Copyright © 2021 by Carola Lovering

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Kateřina Prešlová, 2021

Cover photographs © Deposit Photos / New Africa, duha127,

Adobe Stock / xiaoliangge, New Africa,

rawpixel.com

ISBN 978-80-271-3289-8

*Pro mého otce Joea Loveringa,
nejmoudřejšího muže a spisovatele, jakého znám.
To on mi položil svět ke špičkám prstů.*

*Není to legrace? Pravda zní jednoduše jinak.
– Penny Lane, *Almost Famous**

ČÁST I

KAPITOLA 1

Skye

Březen 2019

S Burkem se dnes ráno něco děje. Poznám to, protože se mě třikrát zeptal, jak chci udělat vajíčka.

„Volské oko!“ volám na něj z ložnice. Vajíčka jsem chtěla vždycky stejně od chvíle, co jsme spolu před šesti měsíci začali chodit.

Burke je skřivan a já spíš sova a líbí se mi, že si zvykl dělat pro mě o víkendu snídani, když se ještě povaluju v posteli s knížkou.

„Volské oko, ano?“ křičí na mě z kuchyně.

„Jasně! Díky.“ Žuchnu sebou zpátky do polštářů, trochu zmatená. Burke a já spolu bydlíme víc než dva měsíce. Dobře ví, jaká vajíčka mám ráda k snídani.

Každý centimetr čtvereční mého mozku znenadání zachvátí obava, jestli se u mého šestačtyřicetiletého přítele neprojevuje raná forma Alzheimerovy choroby. Je mi jasné, že takové starosti nejsou zrovna racionální, ale to už kompulzivní porucha nesmlouvavě obtáčí pařáty kolem mého nitra. Nemůžu přece ztratit Burkea jen proto, že jsem líná. Vylezu z postele a osmkrát zaklepu na každý dřevěný předmět v místnosti: osmkrát na čelo postele, noční stolky, obě komody, okenní rámy, dveře na záchod, ozdobné lišty kolem podlahy i na toho malého ručně vyřezávaného slona na komodě. Čistě kvůli úspoře času bych si v budoucnu žádný další dřevěný nábytek kupovat neměla.

„Dvakrát volské oko a jeden anglický muffin, k tomu extra křupavá slanina pro moji krásku,“ říká Burke, když vstupuje do ložnice s podnosem v ruce. „A samozřejmě káva.“ V tepláčkách a tričku vypadá

rozkošně, tmavé vlasy má ještě vlhké ze sprchy. Hruď mi zaplavuje hřejivý pocit nekonečné lásky; tak strašně ho miluju, až se to skoro nedá vydržet.

„Snídaně do postele?“ Když přede mě pokládá podnos, posadím se a opřu zády o pelest. „Ani jsem nevěděla, že máme takový krásný tácek, káčátko. Něco slavíme?“

Burke jen pokrčí rameny. „Jen jsem chtěl pro svoje nejmilejší káčátko udělat něco roztomilého. Vím, jak ráda si v neděli poležíš v peřinách.“

Usměju se. Říkáme si s Burkem *káčátko* od doby, co jsme viděli dokument o kachnách pojednávající o tom, jak si hledají životního partnera. Když kachna svého druhu ztratí, začne kroužit a donekonečna volat toho, který se už nikdy nevrátí. Burke řekl, že kdyby ztratil mě, dělal by totéž.

„Ty jsi drahoušek.“ Ukousnu si z dokonale křupavé slaniny opečené přesně do okamžiku, než se spálí. Tak to mám nejradši.

Burke stojí u postele, přešlapuje z nohy na nohu a se zvláštním úsměvem ve tváři mě sleduje při jídle.

„Jsi v pohodě?“ zvedám k němu zrak s opětovným záchvěvem obav. „Už jsi jedl?“

„Já... ještě ne.“

„Fajn, děje se něco? Zdá se mi, že –“

„Skye. K té snídani patří ještě něco.“ Burke si zčistajasna klekne vedle postele a upře na mě široce rozevřené oči s výrazem vyděšeného králíčka. Uplyne několik dlouhých podivných vteřin, než mi to konečně dojde. *Ach. ACH! Ale to nemůže být pravda? Nebo ano?!*

Burke drží v dlani drobnou krabičku, musel ji mít v kapse, a mně se skoro zastaví srdce. Slyším ho říkat něco o tom, jak moc mě miluje, a že i když je ještě asi brzy, je si jistý, že se mnou chce zůstat napořád. Pak odklopí víčko, pod ním se objeví prsten a já slyším otázku, o níž v představách o svém vyvoleném sní snad každá dívka.

Zírám na něj s otevřenou pusou. Celým tělem mi projíždějí drobné elektrické výboje.

„Skye?“ Burke naléhá. „Řekni něco.“

„Ano!“ vykřiknu. „Ano!“

Burke odstrčí podnos se snídaní a skočí do postele vedle mě. Když mi na prst navléká prsten se safíry a diamantem, připadám si, jako by do mě uhodil blesk. Prsten sklouzne přes kloub moc volně, ale to je v pohodě – dá se upravit, ujišťuje mě Burke. Usmívá se na mě svým nejkrásnějším úsměvem, tím, který mu přechází až do očí barvy oceánu a ve tvářích tvoří dolíčky. Cítím vděčnost, že jsem nad láskou ještě nezlomila hůl.

„Ty pláčeš, káčátko.“ Hladí mě po tváři.

„Jasně že pláču.“ Obtáčím mu paže kolem krku a přitáhnu si ho k sobě. „Panebože, Burku. Já tomu nemůžu uvěřit. Myslela jsem, že máš alzheimera nebo něco.“

„Cože? Proč?“

„Protože ses mě dokola ptal, jak mi máš udělat vajíčka! A ty přece víš, že chci *vždycky* volské oko. Byla jsem tak rozhozená, že jsem musela zaťukat na všechny dřevěné věci, co jsou v pokoji.“

Burke se rozesměje a vtiskne mi pusku na spánek. „Byl jsem nervózní, nejspíš. Jsi překvapená?“

„*Hrozně* překvapená. Ale je to perfektní.“ Upírám oči na prsten, třpytivý kulatý diamant mezi dvěma drobnějšími safíry na platinovém kroužku.

„Jak jsi věděl, že bych chtěla safíry? Nikdy jsem ti o tom neřekla.“

Utře mi slzy. „Intuice.“

Přitisknu se k Burkově tváři a vdechuju vůni kolínské na jeho krku. Nemůžu si pomoci, ale v hlavě se mi zjeví představa, jak bude reagovat Andie, až uslyší, že jsme se zasnoubili. Takhle moje hlava funguje – jakmile se jí zmocní úzkostná myšlenka, nemůžu proti ní nic dělat.

Člověka nemůžeš poznat za šest měsíců, *Skye*, řekne, stejně jako to řekla, když jsme se k sobě nastěhovali.

Poslouchám Burkovo vyprávění, jak šel před pár týdny požádat mého otce o svolení a jak na dnešní dopoledne naplánoval slavnostní brunch v *Buvette* s tátou a Nancy a jejími dvojčaty Aidanem a Harrym. Pořád mi připadá trochu divné říkat jim nevlastní bratři. Žaludek se

mi obrací – nic z toho nechci sdílet s Nancy a jejími dětmi –, ale ze vzrušení v Burkově hlase cítím, jak moc je hrdý, že se do tak mimorádného dne snaží začlenit i moji rodinu.

Nemůžu uvěřit, že mám snoubence, a v hlavě znovu uslyším Andiin hloupý hlas: *Nezdá se ti zvláštní, Skye, že jsi nikdy neviděla jeho rodinu? Ty s někým žiješ, a přitom neznáš jeho rodinu.*

Ale Burke rodinu nemá, jeho rodiče zemřeli při leteckém neštěstí, když mu bylo devatenáct. Je jedináček. Nemůže za to.

„Chceš tu snídani dojíst?“ zeptá se Burke. „Na brunch jdeme až za pár hodin.“

Usměju se a kývnu, Burke zvedne podnos a položí mi ho na klín. Zakousnu se do anglického muffinu namazaného máslem a tak moc si přeju, aby v tu chvíli Andie *konečně* zmizela z mojí hlavy, že bych kvůli tomu udělala snad cokoli na světě.

Říkám jen to, že jestli vypadá moc dokonale na to, aby to byla pravda, tak nejspíš tak dokonalý nebude.

Pokládám si hlavu na Burkovo silné a bezpečné rameno. „Pověz mi, jak jsi ten prsten vybíral, káčátko.“

Pouští se do vyprávění a já doufám, že jeho slova přehluší Andiin hlas v mé hlavě, který zní nepřejícně a závistivě a chce mi zkalit štěstí. Protože Burke opravdu *není* tak dokonalý, a na rozdíl od Andie a Lexy a Isabel jsem nikdy žádného Burka neměla, ještě před šesti měsíci ne. Nikdy jsem neměla spolehlivý *doprovod* nebo někoho, komu bych poslala valentýnku, kdo by se mnou šel na večírek a na svatbu nebo s kým bych v sobotu odpoledne vyspávala kocovinu. Než přišel Burke, nikdy jsem neměla kluka, který by mi řekl, že mě miluje, nebo mi přinesl polévku, když jsem byla nemocná, nebo mě chtěl přivést k takové rozkoši, až by se mi zatmělo před očima.

Pochopte, já nejsem ten typ holky, kterou si muži chtějí vzít. Jsem spíš holka, o které si muži *myslí*, že by si ji chtěli vzít – zprvu vidí hezkou tvář, hezký byt, kvalitní oblečení. Ale potom mě poznají, moje skutečné já. A i když jsem se nikdy nevzdala optimismu, i když jsem každý měsíc chodila na depilaci a třikrát týdně běhala po West Side

Highway, abych se zbavila těch tvrdohlavých baculatých boků, kdybyste mi před rokem řekli, že mě za tři sta šedesát pět dní požádá o ruku vysoce postavený muž, nevěřila bych vám.

Ale po šesti měsících jsem potkala Burka Michaelse. Pohledného Burka s uhlově černými vlasy a dolíčky ve tvářích. Hned od prvního dne jsem věděla, že tohle je jiné. Týden nato jsem udělala chybu, když jsem řekla Andie, že se za toho muže jednou provdám. Vypadala skoro naštvaně, začala hromovat, že musím být psychicky narušená, jestli uvažuji o sňatku s někým, koho znám jen týden, a mně bylo jasné, že jsem se trefila do citlivého místa. Andie a Spencer spolu chodí už od vysoké, a pořád nejsou zasnoubení, dokonce o tom ani *nemluví*. Andie tvrdí, že jí to nevadí, ale nevěřím tomu. Nevěřím, že byste mohli s někým strávit osm let, a přitom nemít jasno o budoucnosti.

My s Burkem jsme měli jasno od začátku. Details jsme nerozebírali, ale naše vzájemné přesvědčení, že spolu budeme navždy, bylo neotřesitelné jako fakt, že ráno vychází slunce a večer měsíc. Když víte, že váš vztah s druhým člověkem je navěky, zavládne ve vaší duši klid a mír.

Pomůžu Burkovi umýt nádobí, dám si sprchu a převléknu se na brunch. Dokonce i v tak šťastný den jako dnes se děším setkání s Nancy. Vybaví se mi večer na Nantucketu před dvěma lety, kdy na terase něco šeptala tátovi a já potají poslouchala.

Dělám si starosti o Skye, opravdu. Je to krásná dívka, ale ten její problém... jako by ji to brzdilo. Vrtá mi hlavou, jestli vůbec někoho potká...

Můj problém. Můj zatracenej problém.

Nancy nemůže za to, že ji nemám ráda, to myslím upřímně. Teď když jsem v životě našla pevnou půdu pod nohama, to vidím. Jsem dost zralá na to, abych se na to dokázala podívat z jiného úhlu a uznat, že po tom, čím jsem si prošla, u mě nikdy neměla šanci. Bylo mi fuk, že lidé říkali, že otci vnesla do života barvy a závan svěžího vzduchu, bylo mi to fuk, protože jsem svoje rodiče pořád živě viděla, jak v kuchyni tančí na Van Morrisona a přitom se smějí a líbají jako pubertáci. Bylo mi to fuk, protože jsem ztratila svou

mámu. Vycházela z ní tak hmatatelná a živá síla, jakou mi dává tlukot vlastního srdce, byla celý svět v jediné bytosti. Takového člověka nenahradíte.

Svážu si dlouhé světlé vlasy do ohonu. Řasy přejedu maskarou, pak ke mně zezadu přistoupí Burke a obejmě mě pažemi kolem pasu. Přitisknu mu tvář k hrudi, poslouchám pravidelný tlukot jeho srdce, vděčná za jeho laskavost a otevřenost. Konečně jsem našla člověka, který dokáže můj *problém* přehlížet a stále mě miluje. A není to jen tak někdo – potkala jsem vysokého, snědého Burka Michaelse, který vypadá jako filmová hvězda, muže s čistým svědomím a dobrou prací a očima tak modrýma, že je uvidíte i na míle daleko. Najednou se skoro těším na brunch v *Buvette*, omámená představou, jak Nancy zamávám před obličejem svým novým prstenem. Můj otec Nancy nikdy zásnubní prsten nedal. *Pro nás oba to bylo druhé manželství; nechtěli jsme z toho dělat divadlo*, jako bych slyšela jeho argumenty.

Prstem se dotknu náušnic, které jsem si pro dnešní příležitost vybrala – matčiny smaragdové, ty, které jí dal otec večer před svatbou. Projede mnou vlna smutku a stesk po mámě mě málem srazí na kolena.

„Přál bych si, aby tu tvoje máma mohla být,“ řekne za mnou Burke, jako by mi četl myšlenky. Opře mi bradu o rameno a naše oči se v zrcadle setkají.

„Zrovna jsem na to myslela. Taky bych si přála, abys tu mohl mít rodiče.“

„I já, káčátko.“

Usměju se na náš odraz v zrcadle, na levém prsteníčku se mi zablýskne diamant. Navzdory absenci těch nejbližších lidí je to dokonalé. Splnil se mi sen. Nikdy nepochopím, jak mě mohlo potkat takové štěstí.

KAPITOLA 2

Deník Burka Michaelse

8. září 2018

Drahý doktore K.,

má hromadu blond vlasů, úplně jiný než moje žena. Není to hrůza, že když poprvý vidím jinou přitažlivou ženskou, vždycky ji srovnávám s manželkou? Dřív jsem si myslel, že jsem slušňák, chlap, co neztratí řeč před záplavou blond vlasů na zádech cizí ženy.

Jenže jak jsem zjistil, kráva může lítat. A občas si u toho i zpívá.

Mimochodem, tenhle deník byl nápad mojí ženy. Dobře, technicky vzato to byl váš nápad, doktore (proč jsem vypláznul balík za manželskou poradnu, když celý náš problém jsou peníze, to se mě neptejte). Měl bych si každý den zapisovat svoje myšlenky, ne abych je pak ukázal vám nebo Heather, ale čistě pro sebe. *Abychom sami sebe líp poznali jako jednotlivce, nezávisle na manželství*, to jste nám říkal, doktore.

Taky jste tvrdil, že pokud to pomůže, každý zápis do tohoto deníku máme psát jakoby *vám*, něco na způsob dopisu. A já si myslím, že mi to navíc může pomoci s plánováním, takže to tak dělat budu, jen abyste věděl. Ne že byste to měl někdy číst.

Ale zpátky k tomu blond stvoření. Stalo se tohle: Dneska ráno jsem za ní stál v recepci v hotelu, byl jsem trochu rozhozený a nebavilo mě čekat, i když jsem vůbec nikam nespěchal. Jsem na víkend v Montauku. Pokoj pro jednoho v *Gurney's Resortu*. Řekl jsem Heather, že mám možnost získat ve městě pár kontaktů a že tam pojedou i bývalí kolegové z Credit Suisse, a ona o tom nepochybovala, Bůh žehnej její důvěřivé duši. „Jen si udělej čas a piš si deník, jak říkal doktor K.“

byla její jediná reakce. Za těch pětadvacet let manželství jsem si natolik zvykl dostávat od Heather příkazy, že je plním úplně automaticky. A tak si to zapisuju. Svoje myšlenky.

Proč jsem jel do Montauku? Dobrá otázka. Pravda je, že prožívám nejhorší měsíc v životě a potřeboval jsem vypadnout. Tři děti, jedno na vysoké a další tam půjde za chvíli, hypotéka a manželka, kterou jsem kdysi miloval k zbláznění. Když se na Heather dívám dneska, je mi smutno, protože to, co vidím, je hlavně nepřítomnost těch věcí, co jsem miloval.

Taky je tu ta astronomická částka za zubní implantáty naší nejstarší dcery Hope (tvrdí, že nepila, když vloni na jaře sletěla ze schodů na kolejním večírku a vyrazila si pár předních zubů). A pak, aby toho nebylo málo, je tady ta věc, že mě nedávno po víc než dvaceti letech vyhodili z práce u PK Adamson. Pardon, řeknu to jinak: Nedávno mě *nechali odejít* z práce po víc než dvaceti letech u PK Adamson. Jak říkal můj tehdejší šéf Herb, je v tom sakra rozdíl, protože takhle mi dali dvou-týdenní odstupný. Dvou-týdenní odstupný! Po dvaceti letech, ksakru. Věřil byste tomu, doktore?

Doufám, že chápete, že to je sarkasmus. Není jednoduchý vyjádřit sarkasmus v deníku. Každopádně, jo, nedávno mě „nechali odejít“, ačkoli to vlastně tak nedávno nebylo, protože technicky vzato jsem bez práce už od dubna. A jestli si myslíte, že jsem čtyři měsíce seděl na zadku, tak to se pletete. Poslal jsem žádost snad do všech slušně platících manažerských firem pod sluncem, ale nikde mě nevezali, hlavně po tom, co viděli v záznamech. V roce 1999, když mi můj *starý* bývalý šéf nabídl místo specialisty na databáze u PK Adamson, říkal „Když to s tebou nezkusím já, vsadím se, že nikdo jiný to neudělá“. A měl pravdu. Pořád má pravdu. Protože někdy se minulost ani časem nevymaže.

Ale po víc než dvaceti letech už nechci měnit obor. Nemůžu si dovolit o tolik nižší plat. S hypotékou a školným a Hopeinými zuby a tou *životně důležitou* terapií s tak úžasným privátním doktorem, jako jste vy, jsem švorc jak pikový eso.

Promiňte mi tu hrubost, doktore. Jsem vážně na dně. Kdyby vás to náhodou zajímalo, tak ty zubní implantáty nejsou na pojišťovnu,

jeden náhradní zub stojí tři a půl tisíce dolarů. Teď holka nosí vyn-
davací protězu.

Tak to by bylo. V dubnu jsem přišel o práci a celý léto jsem jako
magor sháněl jinou, ale nikdo mě nezaměstná, a manželka si myslí, že
jsem bezcenná troska, a možná že jsem, doktore. Možná jo.

Ale já vím, že život nepotrvá věčně a že potřebuju tenhle víkend.
Potřebuju ho, abych si zachoval duševní zdraví. Svěřil jsem se kámo-
ši Toddovi, kolegovi nebo spíš bývalému kolegovi, a ten mi řekl, že
Gurney's v Montauku je to *pravý místo*. A teď právě potřebuju být na
tom *pravým místě*.

Takže zpátky k dnešnímu ránu. Sám se sebou jsem se sázel o tu
blondýnu, co stála přede mnou u recepce v *Gurney's*. Ženská může
zezadu vypadat úchvatně, pak se otočí, a jejda, její obličej vám spláchn-
e představy do kanálu. Todd takovým holkám říká „aleny“ (všechno
fajn, „ale“ ta tvář).

Každopádně jsem vedl tenhle vnitřní monolog, ale než jsem se do-
hrabal k opodstatněné hypotéze, už jsem měl odpověď. Slečna se oto-
čila jako na obrtlíku a její obličej mi připomněl ty krásný holky na vy-
soký, s velkýma očima, jako mají srnky, pevnou kůží, malým nosem.
Tak jednoduchá a zároveň ohromující kombinace. Na zlomek vteřiny
se dívala přímo na mě a moje nervy zažily kompletní otřes, všechno
kolem i v mojí hlavě ztichlo a já slyšel jen *Ano. Ona*.

Vmžiku pokračovala v konverzaci s kamarádkou, vytáhla brunet-
kou. Holky (byly to spíš holky než ženy; kolem pětadvaceti, tuším)
prošly kolem s kufříky na kolečkách a mě ovanul sladký závan mládí
a luxusu. Slyšel jsem brunetku, jak mumlá něco o aperolu u bazénu.

Muž za recepčním pultem na mě volal. „Prosím, pane, přistupte!“

Slyšel jsem ho, jen jsem nějak nemohl rozeznat slova, dokud výzvu
tříkrát nebo čtyřikrát nezopakoval a dáma za mnou mě nedloubla do
ramene a neřekla „Tak jděte“.

Tak jděte. Lidé v New Yorku i v Hamptons vás pořád popohánějí,
ať jdete. Když bydlíte v tomhle koutě světa, musíte být furt v pohybu.
Možná proto jsme tam s Heather nemohli žít.

Jestli recepčního moje opožděná reakce rozčilovala, nedával to na jevo. Byl opálený a veselý, překypoval zdravím a vypadal trochu jako Matthew McConaughey. To dělá ten vitamin D. Zapsal mě na pokoj kategorie superior s výhledem na oceán, ten nejlevnější typ pokoje, jaký v *Gurney's* nabízí, a stejně mě stál tisíc osmdesát dolarů za noc. Drobné to zrovna nejsou (víc než čtyři sezení u vás, doktore), a kdyby Heather věděla, co dělám, poslala by za mnou smečku vlků. Ale jak jsem řekl, vážně jsem to potřeboval.

Převlíkl jsem se do plavek a vzal si krátkou košili s propínacím límcem (Heather mi ji koupila někde ve výprodeji – tvrdila, že taková košile s límcem na knoflíčky se teď nosí). Popadl jsem kreditku a novou knihu od Davida Baldacciho a vyrazil k bazénu. Neměl jsem pevný plán, ale poprvé za dlouhou dobu jsem cítil něco jako mladický optimismus.

V *Gurney's* ze všeho číší jakási dekadentní nabubřelost. Všechna ta geometrická čistota a lesk a pronikavá vůně; pravý opak našeho patrového domu na předměstí New Havenu, kde vržou podlahy a odlupují se tapety. Bazén v *Gurney's* je perfektní, tyrkysově modrá oáza obklopená luxusními lehátky na sluncem zalité terase s výhledem na Atlantik. Zavřel jsem oči a vychutnával si hřejivé paprsky na tváři a představoval si, že je mi zase patnáct, ještě nejsem s Heather a přede mnou otevírá svou rozměrnou náruč spousta možností.

Když jsem oči otevřel, ocitl jsem se zpět v přítomnosti a ona byla tady. Ta blondýnka, tak jak jsem doufal, ležela na lehátku a v ruce svírala sklenici čehosi svítivě oranžového, což mohl být jedině ten kýžený aperol. Byla jako prelud v bílých bikinách, co odhalovaly trochu oblejší tvary, než jsem čekal – rozhodně bujnější, než má Heather, ta je proti ní kost a kůže.

Na sousedním lehátku ležela její hnědovlasá kamarádka, jednou rukou si stáčela dlouhé vlasy do uzlu na temeni hlavy. Ve druhé držela tentýž oranžový drink. Brunetka byla svůdnější, než jsem si prve všiml. Měla takový středomořský šarm, který mi připomínal tu sexy moderátorku z pořadu *Access Hollywood*. Vyrazil jsem k nim.

„Nikdy jsem neviděl koktejl s takovou barvou,“ vykoktal jsem dřív,